

Indhold:
 Bønnen. — Bidrag til Profesfor Andreas Christian Conrads Levnetsbeskrivelse. — Kronprinsens Amme. — De sidste Begivenheder. — Nøbder. — Lidt af hvert.

Bønnen.

(Efter det Engelske.)

Der er et Øje — Natten blaa
 Har aldrig set det luft;
 Der er et Øre — døvet ej,
 Naar Dagens Glans er slukt;
 Der er en Arm, som ej blev træt,
 Naar Mandens Stykke svandt;
 Der er en Kjærlighed, som holdt,
 Naar ingen jordisk bandt.
 Men Øjet ser Serafers Hær,
 Og Engles Sang er Øret nær;
 Den Arm, den styrer Verdens Hjul,
 Hin Kjærlighed bag Lys har Skjul.
 — Og dog en Kraft blev støvet skjænt:
 Naar ingen mer forflog,
 Den Øje, Kjærlighed og Arm
 Og Øre til sig drog;
 Den Kraft er Bønnen, — med sit Ord
 Den maner Naaden hid til Jord.
 Rudolf Schmidt.

Bidrag

til Profesfor Dr. med. Andreas Christian Conrads Levnetsbeskrivelse.

(Efter Anmodning samlede, fremfillede og for en Del meddelte af S. Brint Lund).

Slutning fra forr. No.

Blandt de Conradi overdragne offentlige Hverv var ogsaa at være Medlem af Examinations-Kommissionen for Gjordemødre, hvilket han varetog, indtil han under sin Sygdom forrige Høst fandt sig for svag til at vedblive. Omtrent paa samme Tid, som han frasagde sig denne offentlige Bestilling, indgav han Andragende om paa Grund af Sygdom indtil Vidre at fritages for at udføre sine Forretninger som Universitetslærer og Overlæge ved Rigshospitalet. Noget tidligere havde han for Universitetet foreslaaet den af ham bestyrede medicinske Afdeling paa Rigshospitalet delt imellem to

Overlæger og Lærere i Medicin, hvilket foranledigede, at hans Post ved Hospitalet fortiden bestyres af to af hans forrige Kolleger i det medicinske Fakultet.

De skandinaviske Naturforskeres med nogle Aars Mellemrum gjentagne Møder i Kjøbenhavn, Stockholm og Kristiania bivaanedes Conradi i Regelen. I Forhandlingerne ved Naturforskerselskabets 3die Møde i Stockholm i 1842 er indført et Foredrag af ham „Om nogle i nyere Tider anbefalede Midler mod Lungesvindstot.“ Af den skandinaviske hygieniske Kongres i Kjøbenhavn 1858, i hvilken Conradi ogsaa deeltog, udnævnedes han til Ordfører i Kongressens første Sektion. Den Agtelse og Kjærlighed, hvormed han omfattedes af de svenske og danske Læger, som ved disse Sammenkomster havde lært ham personlig at kjende, ytrede sig ogsaa gennem den Deeltagelse, der vistest ham af dem blandt disse hans Bekjendte, som vare tilstede ved Naturforskersmødet her i Byen isommer, da de bleve bekjendte med hans daværende mislige Helbredstilstand.

Den solide Rundskabs-Masse, Conradi var i Besiddelse af, maatte naturligen stemme ham ugunstigt mod alle dem, der optraede som Udøvere af Lægekunsten uden at besidde den dertil fornødne Indsigt. Han skrev derfor i sine yngre Dage baade mod Kvakalverer i Almindelighed og imod den Tids store Kvakalverer „Moer Sæther“ i Særdeleshed og paaviste blandt Andet Uholdbarheden af en Mængde af de for hendes Duellighed udstedte Attestter. Ligesaa optraadte han imod afslags Charlataneri.

Som videnskabelig Forfatter var Conradi dog ikke faa frugtbar, som man maatte ønske. Hvad han skrev, udmærkede sig imidlertid ved den samme Klarhed som hans Foredrag fra Kathedret, og hvad han literært behandlede, stod altid i nøie Forbindelse med, hvad der udgjorde Stoffet for hans hovedsagelige Virksomhed paa den Tid. I Begyndelsen af sin Lærervirksomhed udgav han (i Ugeskrift for Medicin og Farmasi) „Medicinsk Klinik fra Rigshospitalet“ og (i norsk Magazin for Lægevidenskab) „Oversigt over de paa Rigshospitalets medicinske Afdeling i 1842 og i 1843 behandlede Syge.“ Den sidste Deel af hans Liv var

den forholdsvis frugtbare i literær Henseende. Saaledes skrev han (i det sidstnævnte medicinske Tidsskrift) i 1864 om „Kølera i Kristiania og dens Omegn i 1853“, i 1857 „om den spedalske Sygdoms Arvelighed“, begge Afhandlinger staaende nærmest i Forbindelse med Forholde, der især havde været de væsentligste Gjenstande for hans Befatning ved den medicinske Administration. I 1860 udkom der en større Afhandling af ham om Sygelighedsforholdene og Sygdomskonstitutionerne i Kristiania, og som en Fortsættelse af den samme Materie har han udgivet 5 Afhandlinger „om Sygdomsforholdene i Kristiania“ i hvert af Aarene 1860—1864. I alle disse (i samme Tidsskrift indførte) Arbejder afhandler han den ovenberørte Indsigt af den saakaldte Sygdomskonstitution til at fremkalde eller begunstige Udviklinger af de gjængse Sygdomme og drager i dem tildeels tilfældts mod Smitsomheden som overveiende Aarsag til Farotterne. Det sidste af Conradi offentliggjorte Arbejde: „Behandling af Tyfus med Calomel“ er indført i Magazin for Lægevidenskab for forrige Aar og udkom omtrent paa samme Tid, som han fængsledest til sit lange Sygeleie. Hans korte ironiske Bemærkninger om Homöopathien (i Tidsskriftet „Nor“) ere gennemtrængte af et sjældent Vid og Lune.

Ogsaa inden Frimurerlogen har Conradi udviklet en overordentlig genial Virksomhed. Hans vennesele Omgangsaade blev ved Siden af hans overlegne Dygtighed ogsaa her Gjenstand for bestandig og udelst Hengivenhed og Beundring. Han var i den sidste Tid i flere Aar den herværende Loges øverste Styre. Han nærede en varm Interesse for Frimureriet, besøgte Logen meget flittigt og udviste et alle Ordenens Medlemmer omfattende Broderskab. En af hans sidste Gæstgæster Dagen før Afreisen herfra var denne: „Hils Brødrene, — alle!“

I Aarenes Løb modtog han saavel hjemme som fra Udlandet mange Beviser paa Anerkjendelse af hans Fortjenester. Han blev saaledes i 1855 Ridder af St. Olavsordenen, hvilken han i Juli Maaned 1857 modtog i Brillanter, da han havde været tilkaldt til Kong Oscar under denne Konges Ophold ved Badet i Särö. Allerede i 1847

var han bleven Ridder og i 1864 Kommandør af Dannebrogordenen, 1866 Kommandør af Wasa-Ordenen og 1867 af Carl den XIII's Orden. I 1857 deeltog han i Stiftelsen af det herværende Videnskabsfællesskab, og han var derhos Medlem af flere lærde Selskaber i Udlandet. For nogle Aar neder siden modtog han i Anledning af Lunds Universitets anden Hundredeaarsfest Ceresdiplom som Dr. med.

I sit daglige Liv udenfor Forretningerne var Conradi en meget selskabelig og ualmindelig genmæltig Mand. Han besad en sjelden Høielighed i at kunne omgaaes alle Folk, uden Hensyn til Alder, Stand og Stilling. Han var af et jævnt, godt Humør og glædede sig med de Glade, men han græd ogsaa med de Grædende; thi han havde et deeltagende Hjerter for alle Lidende, grebes ofte i høi Grad ved Indtrykket af Andres Nød og ud-rakte meget ofte og i stort Mon sin hjælpsomme Haand til Trængende. Hans selskabelige Omgang var behagelig og lærerig, spøgefuldt og alvorfuldt, og naar han ret befandt sig vel og var omgivet af kjære Venner, sprudlede Vid og Lune i hans Tale og i lakoniske Svar. I sine Formaninger var han venlig og vindende ved sllaaende Forestillinger og hjertelig Paanspen; i sine Advarslar var han streng, alvorlig, omstændelig og vægtilig, i Frettesættelser skarp og bidende uden at være frastrøddende, fordi han altid helst vilde undgaae Fornærmelser. Han var en udmærket Staaltaler, og disse ofte længere, men aldrig for lange, Foredrag vare tildeels overstrømmende af en sjelden Belægenhed. Han har i muntre Stunder saa smaat, men med særligt Held, forsøgt sig i at skrive humoristiske Vers. Han var ikke af dem, hvis Væsen ved første Sammentræf ligesom trækker den Fremmede til sig; men havde man først faaet lidt Bekendtskab til ham, ønskede man naturligen at komme ham nærmere, og alle de, som hørte til hans Vennekreds, fatte høi Værdi paa hans Omgang. Han var en trofast Ven, som aldrig svigtede, og han holdt sit hele Liv igjennem stærkt paa Ungdoms og Barndoms Kammeratskab. Han skattede høit alle sine blide Barndoms-Minder og talde ofte i sin Familiekreds med Henrykkelse om de Børneaar, han tilbragte i Præsten Tandbergs Huus i Fredrikstad. Denne Mand havde øvet en aldrig udslettet og en saare velgjørende Indflydelse paa ham. Han blev der opdragen sammen med nuværende Professor Faye. Conradi havde gennem sit hele Liv megen Interesse og Sands for Kunst og Poesi, og Skjønsliteraturen optog en væsentlig Del af hans Hviletid. I hans tidlige Ungdom, førend han endnu havde viet sig til Lægevidenskabens Dyrkelse, var Poesien hans kjæreste Syssel. Hvad der paa dens Gebet især tiltalte ham, var det Høje og Dybe, det Episke. Schiller, Gøthe og Dehlenschlager hørte til hans Indlingsdigtere, og for Døstian, Shakespeare og Klopstock nærrede han dyb Beundring. Af hans ikke saa poetiske Arbejder fra den Tid har man endnu opbevaret i Ugebladet „Den norske Huusven“ No. 20 for Maret 1828: „Den døende Døstian“ og i samme Blads No. 9 for 1829: „Nordens Guder“, hvilke Arbejder vise en ikke almindelig Begavelse og saa i denne Retning. Det Dyd, han i første-nævnte Digt har lagt den døende Barde i Munden:

„En mægtig Længsel i min Sjæl sig rørte,
Som drog mig bort fra Livets svage Færd“ —
ansaae hans Nærmeste fra den Tid som en bestemt Udtalelse af de Følelser, der rørte sig i den atten-aarige Digtens egen Barm. Det Mytiske og det Mytiske, Livets og Aandens Dybheder og Hemmeligheder tiltalte ham med en særegen Tiltrækningskraft, og at gennemtrænge og finde Lys deri var et Maal for hans stadige Higen og Tragten. Besjælet af den dybeste Erhøidighed for det Hellige og det Evige i Livet talte han gjerne om de guddommelige Sandheder med Geistlige, men hvor han mødte sin Ensidighed, trak han sig tilbage i Tausshed. Det er sandsynligt, at især af døde Stiftsprovst Jensen personlig har øvet en med Venstabeligste Indflydelse paa Conradi, deels ogsaa ved Skrifter, som han bragte ham ihænde, og i de senere Aar saa Familien ikke sjelden Conradi beskæftiget med den hellige Skrift, Prædikensamlinger og andre kristelige Bøger og Skrifter og Blade. En af de tungeste Sorger, Conradi har havt, forvoldte Jensens Død ham. Han var Jensens Læge

og intime Ven. De vare begge Dele indbyrdes for hinanden. Nu ere de sammen igjen og stilles ikke mere.

Conradi var Familiefader og altid lykkelig i sin Familiekreds, hvor han saa gjerne udhvilede sig efter sine anstrengende Forretninger, og selv da var han oplivende for dem Alle. Han var en kjærlig Egtemand og en søm og trofast Fader, utrættelig i Omsorgen for Sine. Han var gift med en dansk Dame, ved Navn Sofie, født Gorm, som nu er hans Enke. Han har tre Sønner, af hvilke en er Læge, en Officer og en juridisk Kandidat, samt to Døtre, af hvilke den ene, som var gift med Grosserer R. Graah i Kristiania, er gaaet forud for Faderen til de evige Vøliger, og den anden er hos Moderen.

Conradis Sygdom bestod, som anført, i en Kaverne i Lungerne, altsaa Lungesygdom. Han var syg omtrent eet Aar under veglende Besindende, og da der syntes at være noget Haab endnu tilbage, bestemte han selv, for ikke at lade noget Middel uforsøgt, at begive sig til Madeira og kom dertil, fulgt af sin Hustru og sin Datter; men det blev for seent, og den 31te Oktober 1868 bortfaldtes han fra den timelige Tilværelse for at gaae til det Bedre. Efterat hans Liig var bleven obduferet af den svenske Liomed. Wennerström og den portugisiske Læge Dr. med. Bista, blev det i Nærværelse af nogle Damer og et svensk Krigsskib's Officerer lagt i Grav paa den engelske Kirkegaard ved Byen Funchal paa Den Madeira, til stort Savn for de Mange, Mange, som af Taknemmelighed og Venstabel og Beundring vilde fundet Tilskyndelse til at besøge hans Hvilested, for der i stille Betragtninger at gjennemgaae mere levende de mange glade og blide Minder, han har efterladt os; thi han var høiagtet og elsket, som han nu er savnet i alle Klasser, fra Kongen lige ned til Stodderen. Han var lykkelig i Livet, lykkelig i Døden, og nu er han lykkeligere, end han nogen- sinde før har været, lykkeligere, end han her har kunnet tænke sig. Han gif bort med Guds Fred!

Herren gav, Herren tog, Herrens Navn vare Lovet!

Kronprinsens Amme.

(Uddrag af Kurbachs „Auf der Höhe.“)
(Fortsættelse fra forr. No.).

Da Hanser om Morgenen vaagnede, var Kjærene allerede malket, og i Stuen var Alt saa net og rent, som om en af de salige Jomfruer, som bor inde i Fjeldet, havde ordnet der. Paa Bordet var der lagt en hvid Dug, og midt paa den stod en Bukt med nysudsprungne, røde Meliser, og det gule Fad, som de stod i, var omvundet med en Krans af Blade. „Du har været flittig,“ sagde Hanser, og Valpurga svarede: „Ja, jeg har i Tankerne allerede været ude i den vide Verden og er nu kommet igjen. Ser Du, de fornemme Folk har Alt, hvad de ønske sig; men ved Du, hvad de ikke har?“ — „Nej, det ved jeg ikke.“ — „De har ingen Søndag, og ved Du, hvorfor ikke?“ — „Nej, det ved jeg heller ikke.“ — „Fordi de ikke har nogen egentlig haard Virkedag. Naar man staar op i Slottet, saa staar Støveler og Sko pudset udenfor Døren. Kaffen har kogt sig selv, Brødet har bagt sig selv, forisagt Alt er færdigt, man ved ikke hvorledes. Men nu Gudskelov kan jeg gjøre Alt med egen Haand. Ser Du, idag har jeg pudset Dine Sko ogsaa.“ — „Ja, men det behøver Du ikke at gjøre, det passer sig ikke for Dig.“

Da Bestemor kom med Barnet, blev hun hel overrasket. „Valpurga, Du gjør vor Gytte til et Slot,“ sagde hun; men paa samme Tid glemte hun ikke at paaminde Valpurga, om at hun maatte være ydmyg og ikke hovmode sig over andre Folk; thi ellers vilde Vorherre straffe hende. „Jeg tror, vi slet ikke behøver at gaa i Kirke idag,“ sagde Hanser; „Mor gir os den bedste Morgenvelsignelse.“ — „Ja, men vi gaar da i Kirke alligevel,“ svarede Valpurga; „saalænge jeg var ude blandt de Fremmede, har jeg glædet mig til denne første Kirkegang, og idag er det jo Gudskelov saadant vakkert Vejr, ja jeg tror saamaan, aldrig der har været saa pent Vejr før.“ — „Mor,“ vedblev hun efter en Stunds Forløb, „jeg er saa fornøjet med Alt det, Du har gjort, men en Ting er jeg ond paa Dig for.“ — „Hvad er det da? Kjære! hvad

er det jeg har gjort?“ — „Du har ikke skaffet Dig en Pige, som kunde hjælpe Dig, mens jeg var borte.“ Den Gamle smilte; hun kunde ikke faa i sit Hoved, hvorledes hun skulde kunde kommandere en Tjenestepige. Nu lod Hanser sig mærke med, at han ikke vilde taale, at hans Kone sled sig ud, og at han derfor vilde skaffe hende en Pige. Bestemor foreslog da en af sine Broderbørn fra den anden Side af Fjeldet. Der blev besluttet, at man skulde sende Dnsel Peter Bested om at komme til dem med en af sine Døtre.

Morgenen var frisk og dejlig, og Hanser bad derfor Valpurga om at lade Bestemor gjøre Rejsten og selv gaa med ham ud i Haven lidt. Han satte sig paa Bænken under Kirkehæderet, og snart efter kom Valpurga. Vejret var dejligt, over Sjænen lød Kirkeklokkerne, og Effoet komede fra Fjeldene og Støgen. De saa en lang Stund tause paa hinanden, derpaa begyndte de ganske fagte, saaat ingen Forbigaaende kunde høre der, Begge paa en Gang at syngte, og det var igjen den gamle Vise:

Vi To, vi er forbundne.
Alt Fremmed er forbundne.
Vi glade Begge ere,
Naar vi kan sammen vare.

De sang samme Vers op og op igjen, ligesom Bogfinken altid lovdre den samme Vise. De havde intet Andet at sige hinanden, end denne ene Følelse af Lykkelighed. Paa Vejen fra Landsbyen hørte de et Kjæretøjs Rullen, og Valpurga sagde: „Nu maa vi gjøre os istand til at gaa i Kirke.“ Begge gif ind i Huset. Mor havde allerede lagt ud Hanser's kongelige Søndagsdragt til ham. Kort efter hørte de Pistesmal udenfor Havgærderet, og en Stemme raabte: „Kommer I snart?“ — „Hvad staar paa?“ spurte Hanser ud af Vinduet. „Gudsbond sender Jer sin Bogn, for at I kan høre til Kirken,“ svarede Gensjæverens Gaardsgut, som stod ved Siden af Bognen ude paa Vejen. „Valpurga vil Du høre?“ spurte Hanser. „Nej, jeg gaar. Jeg ber Dig, Hanser, send Bognen bort igjen! Jeg har hørt nok.“ I Døren mødte Hanser Gensjæveren selv, takkede ham saamange Gange, men sagde, at Valpurga ikke vilde høre. Gensjæverter lod sig imidlertid ikke sllaa af det. Han ventede, til Valpurga kom ud, pyntet og pudset. Hun var ubevægelig, men han betvang sig; thi der kunde forpurre Mangt og Meget. Med et tvungent Smil sagde han derfor: „Det burde jeg have betænkt, at for de Fornemme er det en sjelden Nydelse at gaa.“ I Brede gav han derpaa Gutten Befaling til at høre hjem, og da han havde sagt Farvel og gif hen over Vejen, var hans Miner alt Andet end blide. Han gif hjem, tog Frakken med Soldatermedaljen af, hang den ind i Skabet og ønskede, at han kunde hænge sig selv saadan op; thi Gud ved, om ikke Valpurga idag havde fordærvet ham hele Afkværen.

Valpurga gif hende Vejen langs Sjænen med sin Mand. Bestemor stod med Barnet ved Gærderet og saa efter dem. „Mamma“ sagde hun sagte til Barnet et Par Gange. Bludselig raabte den Lille højt og tydeligt: „Mamma!“ Valpurga vendte om nok engang og vilde trykke Barnet til sit Hjerter; men det gjemte sig for hende igjen og fikreg, da hun vilde lysse det. Hanser blev harn herover og truede med Næven til den Lille; men Valpurga beroligede ham og sagde: „Vi maa vente, vi maa vente.“ Det begyndte nu at ringe anden Gang, og de skyndte sig derfor afsted for ikke at komme forsent. Paa Vejen sluttede der sig en hel Mængde til dem. Hanser skulde gjerne jaget dem væk, og han sagde sagte til Valpurga: „Jeg skulde ønske at gaa alene med Dig.“ — „Vær taalmodig“ trøstede Valpurga ham; „misund dem ikke den Glæde, de føler over vor Lykke.“ Og han kunde ikke bare sig for at smile veltilfreds, da han med det Samme hørte Børnene, som gif i Følget, hviste til hverandre: „Det er jo den fornemste Bondkone. Hun kommer næst efter Dronningen.“ Den saakaldte tredje Gang eller Sammenringningen, som varer et godt Kvarter, begyndte netop, da de kom op paa Kirkevolden. Her stod flere Grupper samlet, og Allesammen vilde de hyde Valpurga Velkommen. Det var endnu en god Tid til at snafte lidt med Kjendinger; men Valpurga greb sin Mand's Haand og gif med ham ind i Kirken. De var de Første. Valpurga fatte sig paa Fruentimmeriden, paa sin gamle Plads, og Hanser paa Mandfolkensiden. Saaledes sad de

selvanden, og dog hver for sig i Kirken. Over dem klang Klokkerne, og de sad Begge stille i dyb Andagt. Blot en Gang nikkede Hansei til sin Kone, som rystede Hovedet ligesom til Mishag. Ingen af dem saa sig nu mere om, hverken til højre eller tilvenstre. Orgelet brusede sine Toner ud i de store Hvælvinger, og Kirken fyldtes med Folk. Valpurga vidste, at denne eller hin sad ved Siden af hende; men hun vilde her ikke hilse Belkommen af Noget. Hun følte, at den Ulynges Ojne hvilede paa hende. Præsten talte om Hjemkomsten til Faderhuset, til Faderhuset histoppe. Det var, som om han idag blot prægede for Hansei og Valpurga, han talte kun til dem. Da efter Præstens Slut, Præsten læste Bønner for Kongen og det kongelige Hus, blev der en Hvilsen gjennem hele Kirken. Valpurga følte, at Alles Blikke hvilede paa hende; men hun saa ikke op. Tænesten var til Ende; Forsamlingen strømmede ud, og Valpurga blev hilset af dem, der var kommet senere. Efterat de ved Kirkefejeren var hentet ind i Sæterstiet, hvor de talte hjerteligt med Præsten, og atter kom ud igjen og blev hilset af endnu flere, — kostede det ordentlig Nøje at komme løs; derfor sagde ogsaa Valpurga: „Hvor forunderlige er ikke Menneffene! Først gjør man Alt for at faa En stolt, og naar man saa blir det, saa gjør de ikke Andet end skjælver paa En derfor.“

Paa Hjemvejen traf de Smedens Søn, som hjørte afsted med sin store Kontrabas. Han fortalte dem at han ifald skulde spille for dem, at Gemseværten havde bestilt hele 12 Musikanter, som skulde spille ved den Fests, han vilde fejre for Valpurgas Hjemkomst. Valpurga blev overmaade ærgerrig over dette nye Paafund af Gemseværten; thi hun forstod godt, at det var en Hæderkommen Lejlighed for ham til at tjene Penge. Hansei derimod syntes, det var rigtig kjæft, og det kostede ham derfor stor Overvindelse at sige: „Som Du vil da, Du maa bedst vide, om det passer sig for Dig.“

Efter Middagen sagde Valpurga: „Naar jeg bare havde et Sted, hvor jeg kunde gemme mig! — „Ha det er ikke forlygt at funde Hansei, og nu gif de ned til Søen, løste Baaden og foer ud paa Vandet. Da de var kommet et Stykke udpaa, saa de en stor Menneffemasse med Musikorpset i Spidsen nærme sig deres Hus. „Gudskelov, at vi er væk!“ sagde Hansei. De drog videre afsted. Da de var kommet til den anden Side, gif de Haand i Haand opad Fjeldet. De sad længe paa en Høje og talte ikke et Ord. Endelig begyndte Hansei: „Valpurga, jeg tror — sig mig oprigtig — jeg tror ikke, Du har rigtig Lyst til at blive Gemseværterinde?“ — „Nej, men dersom Du endelig vil saa —.“ — „Jeg vil ikke Andet end det, Du bifalder.“ — „Jeg heller ikke.“ — „Altjaa lar vi Gemseværten springe?“ — „Gjerne det.“ — „Vi kan vente og se Tiden an.“ — „Ja Pengene taber ikke ved at blive liggende.“ — „Og ikke Du heller, o, jeg har en prægtig Kone. Folk kan gjøre saameget Nar af mig, som de vil, naar vi blot lever sammen i Tugt og Gæ, saa gjør det ingen Ting.“ — „Jeg skal aldrig glemme Dig det Hansei, o, jeg er saa glad, saa glad,“ og hun græd. — „Ja, men jeg kan ikke leve af bare Glæde, jeg maa saa mig lidt i Livet,“ sagde Hansei endelig. De gif da til et nærliggende Værtshus, hvor de fik lidt at spise og drikke, hvorpaa de glade og fornøjede vendte tilbage hjem. Da de kom til Huset, sneg de sig gennem Bagdøren ind i deres eget Hus. De vilde ikke have Noget med Glæden og Menneffene udenfor; thi de havde nok i sig selv. (Fortf.)

De sidste Begivenheder.

Medens Spændingen mellem Frankrige og Østerrige paa den ene Side og Rusland og Prejsien paa den anden var i stadigt Stegende, syntes Forholdene i Orienten, hvor Stormagternes Interesser stod i en saa skarp Modsetning til hinanden, at antage et mere og mere betydeligt Udfald, saa at det laa nær at antage, at den almindelige Krigsbrand vilde tage sin Begyndelse her. Det var navnlig Rumæniens Holbning, som maatte indgyde Fredsvennerne de mest alvorlige Betyrninger. Denne Stat skjlder, som berøst, Vestmagterne og fornemmelig Frankrige sin Tilværelse. Ikke dagstomindre har den sin prejsiiske Tyrer, Karls, Styrelse, vist sig som et brugbart og villigt Redskab for de russiske Planer mod Tyrkiet. Til-

trods for Vestmagternes og Østerriges gjentagne Advarsl er har den rumænske Regjering understøttet de oprørske Bevægelser i Tyrkiets tilgrændsende Provinser paa en aabenbar Maade, at det end syntes uundgaaeligt. For nylig er der dog indtraadt en ganske uventet Forbedring i disse Forhold, idet Ministeriet Bratiano, som repræsenterede den ærgjerrige, krigeriske, til Rusland sig støttende Politik, er bleven styrket og en ny Regjering har dannet sig under Forsæde af Demetrius Ghita, hvis Program gaar ud paa Dretholdelse af Forbindelsen med Tyrkiet og en streng Neutralitet som den bedste Borgen for de Traktater, der hævder Rumæniens Selvstændighed. Hvad der nu end har fremkaldt dette Omslag, om det er Østerriges truedende Holdning, eller usiktelige Advarsl fra den prejsiiske Regjering, som ikke anser Tiden gunstig til at gaa angrebsvis tilverks; saameget synes sikkert, at enhver umiddelbar Fare derved kan betragtes som fjernet paa dette Punkt.

Men Fredsvennerne har neppe havt Tid til at glæde sig over disse lysere Udsigter, inden Uvejret drager op endnu mørkere fra en anden Kant, idet det er kommet til et alvorligt Sammenstød mellem Tyrkiet og Grækenland. Den græske Regjering har ikke villet følge det Raad, som Vestmagterne har givet den: at anvende sine Kræfter paa at fremme Landets indre Udvikling, hvor den vilde finde det taanmeliggste Felt for sin Virksomhed. Dens Ærgjerrighed vedbliver at være rettet udadtil. Man ved, hvor maa deligt det gif med Randiøternes Opstandsforseg isfor og hvor stærkt den græske Regjering allerede ved denne Lejlighed prøvede den høje Portis Taalmodighed. Siden har den tyrkiske Regjering behandlet Raandias Befolkning med større Milderhed end maaste nogen kristelig Regjering vilde have vist ligeoverfor oprørske Undersaatter, og Den vilde uden tvivl længt have været beroliget, saafremt der ikke fra Grækenland var vedblevet en kunstig Udhidselse, der aabnlyst er bleven opnaantret fraoven. Taalmodigheden har om silder forgaat den høje Port, og den har tilfikkil det græske Kabinet et Ultimatum, i hvilket det opfordres til at hindre Hvervningen af Frivillige for den randiøiske Opstand, at tilbageholde et Dampskib, som skulde føre disse over, og at lade de til Grækenland ubvandrede randiøiske Familjer frit vende tilbage. De tre Beskyttelsesmagter, Frankrige, England og Rusland, og desuden Østerrige og Italien, Engdede sig nu i Sagen og søgte at bringe et forlig istand, idet de gennem sine Gesandter i Athen understøttede Tyrkiets Fordringer og foreskillede den græske Udenrigsminister hvilke farlige Følger en udfordrende Politik vilde have for Grækenland. Disse Forestillinger synes imidlertid ikke at have frugtet noget; det græske Kabinet har ikke villet opfylde de tyrkiske Krav, og Følgen har været, at den diplo-matiske Forbindelse mellem begge Lande er bleven afbrudt. Det næste Skridt er Krig. I de fleste franske og engelske Blade udtales imidlertid den Forsikning, at det ikke vil komme saavidt og at Striden endnu kan blive udjevnet. Det beror her paa, om Grækenland staar alene eller om det hemmelig stødes frem og støttes af Rusland. I første Fald vil det græske Kabinet ikke have andet at gjøre end at falde tilføde. I sidste Fald derimod har det neppe Evnen til at holde igjen om det endog havde Viljen, da det græske Folk er vant til at danse efter Tsarens Pibe og til at betragte ham som sit naturlige Overhoved.

Rusland har vistnok hidtil, som der synes, gaat med Vestmagterne og optaadt advarende og mængende ligeoverfor den græske Angrebspolitik. Men dette forhindrer ingen-lunde Antagelsen af, at det underhaanden driver en ganske modsat Politik og at det vil benytte sig af det umyndige Grækenlands Ærgjerrighed til at skaffe sig Dyrkning for Sebastopol.

Af skandinaviske Blades Indhold i sidste Uge. Det danske Folkething har fornylig havt Forhandling over et Forslag, som gif ud paa at forhøje Statens aarlige Tilskud til Folkehjstolerne med 6,600 Rdlr., hvilket Tilskud skulde anvendes til Fripladser. Forslaget gif igjennem enkelte længere Debat, hvorefter vi kun skal gif sætte enkelte Ytringer: En Taler, der var overordentlig velskiltig stemt for Folkehjstoleideen, ytrede bl. A., at Folkehjstolerne var en ægte dansk Plantning, skudt op paa dansk Grund af Folkets Hjerte ved Traangen til en bedre Undervisning. Men derfor mente han, at de maatte vedblive at staa paa Frihedens Grund og ikke paa nogen Maade komme ind under en Statskontrol*). Uddelingen af Tilskuddet maatte ske efter den Dom, Folket selv fælder gennem Glevbesøget. En anden Taler fandt det underligt at man endnu kunde udtale Ord om Folkehjstolernes Rytte, efterat alle ildevarslende Spaadomme var gjort til Skamme i en saa overraskende Grad. En Bilsfarelse var det, mente han, naar man betragtede Folkehjstolerne som en ligefrem Forkættelse af Almuefolkene, som Noget, der kunde

*) Undervisningsministeren havde nemlig udtalt, at han ansaa det pakkeligt, at Skolerne stilledes under Opsyn af en upartisk Mand.

erstattes ved en højere Klasse i denne; thi Højskolen tager de unge i den Alder, da de føler, at de skal træde selvstændigt ud i Livet, have deres bestemte Syssel, og handle paa eget Ansvar. Da naagter der hos dem Spørsmaal, som slet ikke laa for dem, mens de var Børn, og Besvarelsen deraf er af overordentlig Betydning for deres hele fremtidige Udvikling. Ifølge Fædrl. er Krüger og Ahlman nu vendt tilbage til sit Hjem. Fædrl. har en Artikel herom, hvori det siger, at deres Forsøg paa at faa Kammeret til at erkende, at Nordflesvigs Ifølge § 5 ikke retfyller tilhørende Prejsien, og at Prejsiens Undladelse af at opfylde sine Forpligtelser er ligesaameget mod Befolkningens Ønske og Vilje som mod dens Ret, vistnok har været forgyæves; men de to Hædermænd havde vist heller aldrig troet, det skulde lykkes. Kun for at vise Verden og Historien, at Prejsien fyldte ind med en svægen Beredvillighed, og at det traadte Folketretten under Fødder, var det de optraadte. Ikke med sangvinske Forhaabninger om at kunne tvinge sig frem var det, de To ene stillede sig frem til en haabløs Kamp med den uhyre Flerhed; men saalænge ingen af de mægtige Tilsvæere vilde kalde Prejsien til Regnskab for dets Trølsghed, saalænge var den fiesvigske Befolkning den eneste, som gjennem sine Udvalgte med nogen Nytte kan mende om, hvordan den sande Tilstand er. Derfor havde Nordflesvigs Folk gjenvalgt dem i Nar, og derfor havde de været villige til for sit Land og sit Folk at drage til et fremmed Folks Hovedstad og træde ind i en usenlig og usiklig Forsamling, som var stødps for deres Klager og Bevisførelse. Bladet siger derfor endelig, at de to Deputerede ved sin Dyraden nu, har vundet et nyt Krav paa sine Landsmænds Taanmeliggighed, til de mange gamle. Hæder og Gæ over flige Mand! — Aktonbl. har, foranlediget ved de nylig skedfundne Uroligheder blandt Fralskjønderne i Staane, en Artikel, hvori det lægger den snart sammentrædende Rigsdag paa Hjertet, at tage sig med Ansvar og Skerlighed af denne Sag, at lade sig gif paa at finde rigtig virksomme Helbredelsesmidler mod Dødet. Bladet udtaler dernæst sit Haab om, at Gudsjeerne selv, der er nærmest interesseret i Sagen, vil være de Første til at søge at stille den Storm, som de Tildragelser, som nu har fundet Sted, tyder paa. Men om end dette Haab sigter, mener Bladet, at ikke saa stort vil være tabt med det; thi det er fast overbevist om, at Samfundet ikke vil unblabe at benytte sig af sine Rettigheder til at færide ind for at beskytte Hundreder, ja Tusunders menneffelige Rettigheder. Man har talt om, at Udvandringen skulde kunne afhjælve Mislighederne; men Bladet paastaar, at Udvandringen blot maa bruges der, hvor man ikke formaar at hjælpe, ikke der, hvor man ikke vil. Og desuden den Arbejdskraft, som gaar tabt, den maa erstattes, for at saa den maa man give efter, og hvem vil saa nyde Godt af det uden Tyfterne, som altid med begjærlige Øjne har slugt det frugtbare Staane. Hvad en saadan mandstærk Indvandring vil have at betyde, mener Bladet — man vel bør betænke, før man jager Fædrelands Øjner over til den anden Side af Verdenshavet. Saagodt som hele den svenske Presse har nu udtalt sig overensstemmende med Aktonbl. om Fralskjønderne, især Bladene i de skaaniske Provinser selv. Disse Blade var fra Først af tilbøjelige til at se Sagen med Gudsjeernes Øjne; men efterat man fik nyere Underrøtning, har de slaat et, saamt et af disse „Nyare Christiansstadsbladet“ i en Artikel endog pover at sige: „Ser man ikke, hvorledes det gjærer i vort Folk? Ser man ikke, hvorledes Dødet mod den Rige voger i den Fattigss Bryst?“

Nyheder.

Stortinget paabegyndte, inden det den 19de d. M. tog sig Juleferier, Behandlingen af det kongelige Forslag om Bevilgninger til Bejvæsenets Fremme. Pengene til Bejvæsenets Fremme er paa de foregaaende Storting siden 1854 bleven tilvejebragt ved Udligning af 72 f paa Matrifuldaleren og ved Tilskud af en Femtedel af Belpbet fra Byerne, hvortil videre Statskassen enkelte Gange direkte har maattet styde Penge til. I det kongelige Forslag til dette Thing foreslog man fremdeles udligning 72 f paa Skulddaleren, medens Bidraget fra Byerne var forhøjet til en Fjerdedel. I Stortingets Beskommitte delte man sig i Indstillingen til Stortinget i 3 Grupper, idet Flertallet holdt paa det kongelige Forslag, et Medlem paa en Udligning af 60 f paa Skulddaleren og forøvrigt i det væsentlige efter det kongelige Forslag, medens den 3die Gruppe foreslog en Udligning af 48 f paa Skulddaleren med 1/4 Bidrag fra Byerne og Bevilgning af 14,747 Spd. aarlig af Statskassen til Bejvæsenet. I Stortinget debatteredes Sagen i sin Almindelighed i 9 Timer. I. Sverdrup foreslog en Udligning af 48 f paa Skulddaleren med Bidrag fra Byerne af 1/4 og en Bevilgning af Statskassen til Bejvæsenet for 30,000 Spd. aarlig, hvilket Forslag med Tilfætning af Ordet „indtil“ foran de 30,000 Spd. af Stat-

kassen omsider sejrede. Efter denne Beslutning skal Bevillingen til Vejsvesenet blive 158,000 Spd. aarlig. Det kommer nu an paa, om Storthinget ved Behandlingen af de enkelte Poster bevilger saameget, at de 30,000 Spd. af Statskassen maa gaa med. Møderne begynder igjen den 4de Januar.

Guddalen, 3die Decbr. (Brev til Norsk Folkeblad). I Slutningen af forrige Maaned var to Mand paa Gaarden Engen besjæftigede med fra en Myr tæt ved Gaarden at hjemføre Muld til Gjødning. I det de grov, stødte den ene af dem paa noget Haardt, som ved nærmere Undersøgelse fandtes at være en Ligkiste. De blev i høj Grad forbaufede; men endnu mere forundret blev de ved Abningen af Kisten at finde Liget saa aldeles uskadt, som om det havde været begravet Dagen forud. At det er Liget af en halsbugget Forbryder, fremgaar saavel af, at det mangler Hoved, som af, at det ikke har faaet Plads i den tæt ved liggende Kirkegaard. Kisten bestod af ganske tynde Bord og var nær 3 Alen lang, hvilken Længde ganske optoges af Liget, uagtet Hovedet var borte. Det har altsaa været en velvoren Karl; men hvem han er, kan Ingen oplyse os om, da Begravelsen vistnok er foregaaet for flere hundrede Aar siden, hvilket kan sluttes af, at der ovenpaa Kisten stod Roden af et Træ, og ingen af de nulevende ældste Folk kan mindes, at der paa det Sted har staat Trær. I nær Forbindelse med dette Lig staar upaatvivelig et af følgende tvende Sagn, hvormed de Gamle her opvarer os. Det første af disse lyder saaledes: „For langt, langt tilbage i Tiden blev to Personer paa Gaarden Engen uenige, og et Slagsmaal opstod imellem dem, hvilket endte med, at den ene slog den anden ihjel. Morderen blev dømt til Døden og halsbugget i Nærheden af det Sted, hvor Misgjerningen stede, og hans Hoved sat paa en Stage.“ Det andet fortælles saaledes: „Paa Engen boede en Mand, hvis Søn tjente paa den ¼ Mil derfra liggende Gaard Heggem. Sønnen forlovede sig der med en Pige; men Faderen satte sig af alle Kræfter imod denne Forbindelse. Sønnen fattede da det frygtelige Forsæt at tage Faderen afbage for saaledes at faa sit Puske oplydt. I den Hensigt gik han 3 Nætter i Nad fra Heggem til Engen, og først den 3die Nat fik han Anledning til at udføre Mordet. Til Straf blev han henrettet og begravet et Sted i Nærheden af Gaarden Engen.“ Det opdagede Lig maa formodentlig være den ene af dem, der omtales i ovennævnte Sagn. e.

Selje 9de December 1868. (Brev til N. J.) Stadtfolket er et Havfolk, dets Buggefang er Bølgebrag, dets Reje fører gennem de skummende Bølger, og det dybe Hav, der stykker op mod Stablands Klipper, dækker over mangen modig Sjømands Lid. De mange grusomme Budstæb, der fra de brusende Skjær saa hyppig flyver ind over Strand og Bygd, har trykket en ejendommelig, vemodig Resignation i Stadtfolkets Karakter. Til enhver Tid maa det være beredt paa at se de inderligste menneskelige Forhold sønderrivne, de smukkeste jordiske Baand at bryde, de hjerligste Hjerter stikke, indtil den store Haabets Dag frembringer, da Havet skal afgive de Døde, som er i det. Stor er vel Banens Magt til at oversvinde disse pludselige, knusende Tab; men lige gripende er dog altid Tabet, naar det kommer.

Som baaren paa Stormens Vinger løj Budstæbet nylik indover Stadt. Den djarve Lods Gullik Honningsvaag har fundet sin Død i Bølgerne. Han var en Mand i sin bedste Alder og den dygtigste Lods paa Stadt. Med sikker Haand styrte han saa mangen Stude gennem Braat og Brand. Naar Havet gik højt, og Døden stak Hovedet frem af Bølgeopperne, da var det Gulliks Tid at støde fra Land og bringe Hjælp til betrængte Sejlere. Det er kun saa Aar siden, at han paa en af disse modige Ture i frygtelig Sjø blev halet ombord efter et Loug; Baaden satte Kursen hjem — men blev aldrig set mere. Denne Gang skulde det gaa anderledes. Hverken Storm eller Sjø var overhængende, da han den 2den December, fulgt af sin 16aarige Søn og 2 Mand, stak i Sjøen og stevne ret Vest udi Havet. Nogle Timer senere stod en anden Lods med sin Riffert i Haand paa en af disse høje Klipper, der danner Stablands vestlige Styrtinger, og herfra stirrede han ud i Horizonten; der opdagede han 2 Sejlere, og umiddelbart efter bemærkede han, at der foregik noget Usædvanligt. Begge Sejlere brasede baf, og strax derpaa satte en Baad paa Sjøen. Mere kunde han ikke forstaa; men han havde ogsaa forstaaet nok. Gullik og hans Baad kom ikke tilbage. I 3 Dage var ingen nærmere Væstet at erholde, og de mørke Anefers Mangsuldighed samlede sig imidlertid til en sikker Antagelse af, at Alt var tabt. Jeg ved ikke, om der var leynet en Gnist af Gaa i den arme Enkes Byst, da efter 3 Dages Forsøb Sønnen pludselig traadte ind til sin Moder; men Faderen var allerede død.

Sønnens Beretning foreligger desværre endnu ikke med fuld Sikkerhed. Nygterne har underkastet den forskjellige Redaktioner. Imidlertid synes følgende at være den paalideligste. Lodsbaaden prægede de 2 ovennævnte Sejlere, en Slup og en Nordlandsjægt; Sluppen lavede, og Baaden var just i Begreb med at lægge til, da Fartøjets lange Bom kastedes voldsomt over, rammede Baadens Mast og kastede Baaden selv omkring. Her kunde ingen Sjømandsdygtighed hjælpe mere. Gullik Lods og en af hans Mand forsvandt under den synkende Baad, den nærliggende Nordlandsjægt fik i samme Nu sin Baad paa Vandet og frelste de 2 Dørrige, der maatte fortsætte Vejen nordover til Spindøp, hvor de landfattedes.

Alf Stabellen fra Gerhard Hansen & Co.s Værst her i Byen er gaat et Brigtib, bestemt til Sølfangst i Jshavet. Fra Worens Værst i Soen er gaat en Skonnert „Astraa," 60 R.-L. I Løbet af 11 Aar er fra dette Værst gaat 3 Skibe, hvorved vor Handelsstaade er bleven forøget med ca. 550 R.-L.

Om Kvifnelinjen udtaler en Indsender i Tr. Stiftsavis sig derhen, at skal Sagen om Størenbanens Forlængelse paa dette Storthing kunne vente nogen Stemning for sig, saa kan det alene ske paa den Vej, at den tegnede Aktiekapital for Nraaslinjen udvides til at gjælde Kvifnelinjen, som nemlig er flere Mil kortere. Trondhjems Formandskab anmodes om i den Sag at foranstalte det Forøgnede. Efter Indsenderens Mening er Stemningen i Storthinget ikke for Nraaslinjen, og binder man den tegnede Kapital alene til denne Linje, hvorved man paa en Vej sætter en Bom for Storthingets Valg af Linjerne, saa udsætter man sig for, at Sagen blir udsat eller ødelagt. At tale om nogen almindelig Stemning inden Storthinget for eller imod Sagen er vel endnu for tidligt; men vist har Indsenderen Ret deri, at det vil være klogt ikke at lægge noget Vaad paa Storthingets Frihed i Valget af Linjer; thi under den raadende Tale om Budgettets spændte Stilling og Landets ringe økonomiske Evne, skal der visstelig Mindre til end en saadan Forvikling eller Faststaaen af de tegnede Penge alene til den flere Mil længere Linje — som desuden efter de foreliggende Oplysninger er dyr at bygge og end dyrere at vedligeholde — for at man skal finde et fuldgyldigt Paastud til Intet at foretage.

Gaver. Til Blindesitutet har Profurator C. A. Sebbelov givet 500 Spd.; tidligere har det faaet fra ham 1000 Spd. Sognepræst William Sverdrup har overdraget Institutet en Hypothekbankobligation paa 1000 Spd., ligesom han før har staaet det et lignende Bølsb.

Om Hundestat i Bergen føres der Rigtig i de bergenske Aviser, idet der fra den ene Side for Indførelsen af Skatten paastaaes, at Byen oversvømmes af en Hær af unyttige Dyr, der stoffetvis besværer de Gaende paa Gader og Stræder, forstyrrer Folks Ro og stræmmer Fruentimmer og Børn, ligesom deres Underholdning opluger, hvad der vilde være tilstrækkeligt til flere fattige Familjers Behov. Fra den anden Kant fremholder man, at blir Hundenes Antal indskrænket, saa maa Byens Politistyrke i betydelig Grad blive forøget til bedre Besøgtning af Folks Ejendomme, og at Underholdningen af en saadan vil blive langt dyrere end Hundenes, hvis Føde ikke altid er af bedste Sort. Naar der tales om, at Hundene forstyrrer Folks Ro, da menes vel dermed Nattero; men i den Henseende er Rattene langt værre, hvorfor man heller vil have indført Rattestat end Hundestat.

Prinsen af Wales med sin Hustru har i en Tid været paa Besøg i Kjøbenhavn. Prinsen har i disse Dage tillige gjort en Udflugt til Stockholm, hvor en saa fornem Gæst som den engelske Kronprins naturligvis med megen Stads er bleven modtaget af vor kongelige Familie.

Mæglervesenet er bleven aldeles frigivet i Spanien. Hjerget Etna paa Sicilien har i denne Maaned i flere Dage udspyt Flamme til uhyre Højder. Lavaen har udgydt sig i alle Retninger og ødelagt Landet i vid Udstrækning: Sand er faldt lige til Messina.

Udnævnt: J. W. Johns til Vicekonsul i Gweet (Cornwall); Sørenskriver Lamb til extraordinær Dommer under forestaaende Aarsløbste nordensfor Stat; forhenværende Distriktslæge J. J. Langberg til Distriktslæge i Hallingdals Distrikt; Distriktslæge i Vestfoten J. A. Heiberg til Distriktslæge i Søndre Midthordlands Distrikt. Afsted i Naade er meddelt Tolofasferer Steen i Bergen (1000 Spd.).

Ledigt: Vestfotens Distriktslæge-Embede (400 Spd.).

Tid af hvert.

Botræ. Dette er en Venøvelse, som egentlig tilhører det svenske Almuesprog. Om vi ikke har denne Venøvelse, saa har vi dog Tingen — Botræ findes i Norge. Slinde-Birken paa Gaarden Indre-Slunde (oldn. Slindar) paa den nordlige Kyst af Sognefjorden er et fuldstændigt

Sidestykke til de svenske Botræer f. Ex. den berømte Vretatall paa Gaarden Vreta i Hardemo Sogn i Nerike. Vilse fortæller, at Tomtegubberne skal have sit Tilhøld under gamle Trær ved Stuehuset (Botræer), og derfor har man ej turdet fælde disse ganske. Slindebirken blev saaledes fra umindelige Tider anset for hellig og gjaldt hos en Del af Befolkningen endnu som saadan. Ingen af Gaardens Beboere har været nogenstunde at bestadige Træet paa nogen Maade. Der fortælles, at man hver Juleaften holdte en Kande godt Ol paa Træets Stamme. Ligeledes fortælles, at der i Hyndshaugen, paa hvilken Træet staar, skal forvares en Stat. Navnet Botræ kommer ikke af buy paa Norsk, som betyder Spøgelse, (som Nies vil), ej heller kaldte saa, fordi en Mand troes at bo i dem, (som J. A. Dalin vil), men simpelthen af bo paa Svensk = Hellig, norsk Bu, som i Vuorn, en Dm, som holder sig i Folks Huse, Bumand, det er en Mand, som har Hellig. Det svenske Ord Botræ vilde saaledes heide paa Norsk Botræ og betyder altsaa „et Træ, som staar nær ved Husene“. Gamle Joh. Doman beskriver Overtroen (Beskyttelsen) paa sin Tid i Bohuslän saaledes (Aar 1746): „Blandt de flere Amuletter er Botræ, i hvilke man tror underjordisk Folk bor. De tager sig nøje i Algt, at de ikke alene Intet hugger af et saadant Botræ forat udgaa Ulykke, (hvilket hendie i Jos Pastorat for 2 Aar siden, da en Bonde indbildte sig, at han havde faaet en Ulykke, fordi han havde alene hugget en Gren af et saadant Botræ, og gjorde Knæfald og bad om Forladelse, hvorfor han blev striftet og maatte bøde); men de holder sigderes Torsdagsskeldeerne saa hellige, at de hverken tør hugge eller spinde, forat ikke Tomtegubberne, som bor i saadanne Botræer og nær ved Gaarden, skal fortrines og vige bort med al Velsignelse.“

Flere smålandske Slægter har taget sig Tilnavne af sin Fædrengaards eller Fædreenslægtts hellige Botræ, saasom Almén (af et Almetræ), Linnaeus (Linné af et Linde-træ) Tillander (af Tilia, det latinske Navn paa en Lind) osv.

Bekjendtgjørelse.

I Sogndals Præstegjeld i Bergens Stift er en Dngangsskolelærerpost ledig i en noget afstedsliggende Egn. Undervisningstid 24 Uger tilfammen i 2 Kredse, Løn 6 Rdt pr. Uge og Kosthold in natura. Ansøgninger, ledsagede af de fornødne Attester og Stilede til Bergens Stiftsdirektion, indsendes inden 10de Januar førstkommende i betalte Breve til Sogndals Skolekommission.

Sogndals Præstegaard d. 5te December 1868.

J. E. Smith.

Hjælpe lærer.

En Lærer ved en fast Skole ikke langt fra Christiania ønsker en Hjælpe lærer fra førstkommande Nytaar. Anmeldelse i frankeret Brev bedes tilsendt Kirkesangeren i Sande pr. Drammen, hvor nærmere Underretning erholdes.

Ledig Jordemoderbestilling.

Jordemoderbestillingen i Skotselven i Efers Præstegjeld med Løn og Emolumenter tilfammen 46 Spd. er nu ledig, og kan Andragender herom indsendes hertil i betalte Breve i en Tid af 6 Uger fra Dato.

Busteruds Amtmandsembede den 30 November 1868.

Breder.

Skolelærerposten

i Høgelands Amnesogn i Venestved og Røstfad Kredse er ledig. Undervisningen gives for Tiden i 24 Uger aarlig paa Dngang. Læreren forpligtes til at finde sig i muligens Forandring med Kredsenes Uddeling. Ansøgninger, stilede til Christiansands Stiftsdirektion, indsendes i betalte Breve og bilagte med de fornødne Attester til Under-tegnede inden 6 Uger fra Dato.

Dvrebø Præstegaard 6te December 1868.

Meisterlin,
Sognepræst.

Prima dampsmeltet Medicintran

leveres til Dagens Pris saavel tøndevis som i mindre Kvanta, frit ombord, af P. C. Hoel i Nafesund.

Indtil dette Aars Udgang erholdes pr. Contant:
10 „Storegut“ for 1 Spd.
Alb. Cammermeyer.

ASPETØMMER

leveret ved Jernbanestation, kjøbes stedse til høie Priser af I. L. Sundt, Youngstorvet, Christiania.

Norsk Folkeblad.

De, der vil abonnere paa Norsk Folkeblad i det kommende Hjerdingaar bedes om snart at sende Underretning derom til Bladet for at Dplagets Størrelse kan blive bestemt. Bladets Abonnenter gjøres opmærksom paa, at Dplagelsen maa være indløbet til Expeditionen senest inden 3 Uger før Kvartalets Slutning, i modsat Fald anses Abonnementet bindende for følgende Kvartal.